

for alle Partier, som kræver dette —, vil Forholdene yderligere vanskeliggøres. Naar saa dertil kommer, at Guldet sandsynligvis i Løbet af kortere eller længere Tid vil stige i Pris — og det frygter jeg for vil ske, jeg havde forleden Lejlighed til at læse en Tale af den bekendte engelske Finansmand Sir John Fergusson, hvori han gør opmærksom paa, at Priserne i det lange Løb vil bevæge sig nedefter i de Lande, der har indført Guldmonnet, fordi, som han siger, Efterspørgselen efter Guld vil stige —, saaledes at der altsaa ikke alene er Udsigt til et 10 pCt.s Tillæg til den Kronekurs, vi har i Øjeblikket, men ogsaa til en Stigning i Guldprisen op til Guldets gamle Pris, saa tror jeg ikke, ret mange Procent af de Landbrugere, der har indkøbt deres Ejendomme til de Priser, vi har haft i de senere Aar, bliver i Stand til at ride den Storm af, der nødvendigvis maa følge af disse Foranstaltninger. Jeg ved jo nok, at man har talt om Forholdet til Udlandet, og jeg vil i denne Forbindelse takke den højtærede Erhvervsminister, fordi han beredvilligt er gaaet ind paa at fremskaffe de Oplysninger, som er nødvendige til Bedømmelsen af vort Forhold til Udlandet. Jeg tror dog ikke, at vort Forhold til Udlandet kommer til at spille nogen Rolle i denne Forbindelse, thi da Krigen sluttede, havde vi ingen Gæld til Udlandet, men havde tværtimod store Værdier til gode, og derfor bliver der overhovedet slet ikke Tale om, at vi kommer til at tilbagebetale vor Gæld til en lavere Kurs, end den er stiftet til, vi vil i mange Tilfælde komme til at tilbagebetale vor Gæld til en langt højere Kurs. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, det vil vi ganske sikkert faa Lejlighed til, naar de Oplysninger fremkommer, som den højtærede Erhvervsminister har lovet.

Jeg har ønsket at fremsætte disse Bemærkninger i Anledning af de ærede Ordføreres Udtalelser, thi selv om der ikke hersker nogen krigersk Stemning ved denne Debat, har man dog stadig hæftet sig ved Spørgsmaalet: den store eller den lille Krone, og jeg har derfor villet gøre Rede for, hvorledes den overvejende Del af mit Parti ser paa dette Spørgsmaal. Jeg synes, Spørgsmaalet er ganske enkelt og klart. Spørgsmaalet er i Virkeligheden dette: Skal Kreditorerne tage en Part af det Tab, der er lidt ved Kronens Opgang, hvoraf den nødvendige Følge maa være den, at Ejendomspriserne gaar ned, eller skal den Mand, der sidder som Skyldner, bære hele Tabet; skal den, som har laant Penge ud til

den lave Kurs, til Papirværdien, have Lov til at tage Gevinsten hjem i Guld, selv om den anden maaske mister alt, hvad han har sat ind paa et tidligere Tidspunkt. Jeg maa maaske i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at atter i sidste Uge er Landbrugets Produkter faldet ganske overordentligt, et Pund Smør koster saaledes i Øjeblikket ikke mere end 1 Kr. 70 Ø., og jeg frygter for, at hvis Kronen yderligere skal opad, og Priserne paa Landbrugsprodukter som Følge deraf falder, vil der oprinde trænge Tider for Landbruget og navnlig for de Landbrugere, der sidder med Ejendomme, som er betalt med Krigspriser eller med Priser fra de senere Aar, altsaa Efterkrigstidens Priser.

Jeg kan i øvrigt ligesom Ordførerne for de andre Partier anbefale Lovforslaget til en hurtig Gang gennem det høje Ting.

Kloppenburg-Skrumsager: Da vi forgangen Aar vedtog det første Valutalovforslag, stemte jeg ikke for det og det af tvende Grunde. Jeg var utryk med Hensyn til dette Lovforslags Virkninger og det paa to Maader. Jeg saa, at der, derved at man fastlagde en Bundkurs af ca. 70, kunde være Udsigt til, at en Spekulation, som saa, at her var man sikret mod Tab og havde Udsigt til Gevinst, vilde sætte ind, og at en international Spekulationskapital vilde kunne slaa Kronen op til en ret stor Højde, saaledes at vi fik en Stigning i Kronen, som kunde forvolde mange Ulykker for Erhvervslivet. Jeg var endvidere betænkelig ved Loven, fordi den i nogen Maade kom som et Diktat til Nationalbanken; Nationalbanken tog modvilligt imod den, men erklærede dog, at den jo nok skulde klare sig; den havde naturligvis de banktekniske Midler. Jeg var bange for, at der ved denne Lov kunde opstaa en Situation, hvorunder de banktekniske Midler anvendtes paa en Maade, som kunde blive Erhvervslivet til stor Fortræd. Min Frygt slog desværre i begge Tilfælde til. Den internationale Spekulationskapital rykkede ind, og den drev Kronen op til en Højde, som siden har forvoldt store Ulemper. Nationalbanken brugte ikke de banktekniske Midler saaledes, som den efter min Mening havde burdet. Loven gik ud paa, at man skulde holde Kronen i en Kurs af omkring 70, og da Kursen uventet gik meget op derover, havde det været rigtigt at anvende de banktekniske Midler, en Diskontonedsættelse, til at bremse Opgangen. Det skete ikke; det, der skete, skete i hvert Tilfælde saa sent, at det ikke fik den Virk-